

Наші хімічні серця

«Я завжди думав, що мить, коли ти зустрічаєш найбільше кохання свого життя, має бути, як у кіно. Ну, звісно, не зовсім, як у фільмах, коли усе вповільнюється, волосся розвівається на вітрі і звучить наростаючий інструментальний саундтрек. Проте я думав, що буде принаймні щось, розумієте? Серце на мить завмирає. Глибоко в душі щось тьохкає і промовляє: Свята корово. Це вона. Нарешті, по тривалому часі, це вона». Так міркує 17-літній підліток Генрі Пейдж, учень випускного класу й головний редактор шкільної газети, перед очі якого постає миршава, кепсько вбрана та ще й кульгава дівчина Ґрейс, яка перейшла з іншої школи. Її відгородженість, дивакуватість і начитаність дивують Генрі, і з кожною спробою хлопчини заприятелювати, дівчина дедалі замикається й відштовхує його від себе. Та перше почуття не спинити. Тож Генрі всіляко намагається бути поряд із Ґрейс, щоглибше поринаючи в її таємниці й пізнаючи химерність і спустошеність її світу. Чи буде ця любов всеосяжною й чи переможе привидів і докори сумління, що спокутою тяжіють над темним минулим дівчини? Про все це ви дізнаєтеся з книги «Наші хімічні серця» австралійської письменниці Крістал Сазерленд

НАШІ

ХІМІЧНІ

СЕРЦЯ

КРИСТАЛ
САЗЕРЛЕНА

Я завжди думав, що мить, коли ти зустрічаєш найбільше кохання свого життя, має бути, як у кіно. Ну, звісно, не зовсім, як у фільмах, коли усе вповільнюється, волосся розвівається на вітрі і звучить наростаючий інструментальний саундтрек. Проте я думав, що буде принаймні щось, розумієте? Серце на мить завмирає. Глибоко в душі щось тьохкає і промовляє: «Свята корово. Це вона. Нарешті, по тривалому часі, це вона».

Коли другого вівторка у випускному класі Грейс Таун зайшла до драмгуртка місіс Біді, спізнившись на десять хвилин, нічого з цього не було. Грейс була з тих людей, які справляють враження на будь-яку кімнату, до якої заходять, але не тому, що в неї раз і назавжди закохуєшся. Вона була середнього зросту, мала середню статуру і середньостатистичну привабливість — тобто всі риси, які мали полегшити її завдання вписатися до нової старшої школи без одних драматичних заїжджених оборотів, які зазвичай наповнюють подібні сюжети.

Та перш ніж її звичайність змогла врятувати її, одразу впали в око три речі:

1. Грейс із голови до ніг була вдягнена у хлопчачий одяг. Не як дівча-шибеник чи дівча-скейтер, а у справжній чоловічий одяг, який був для неї геть завеликий. Джинси, які мали бути обтислими, були підв'язані ременем на поясі. Попри те, що надворі стояла лише середина вересня, вона була вдягнена у светр, картату сорочку і плетену шапку, а на шиї в неї висіло довге шкіряне намисто з якорем.

2. Грейс мала неохайний і хворобливий вигляд. Тобто я того ранку бачив наркоманів, які були в ліпшій за неї формі. (Насправді я бачив не так багато торчків, але дивився «Дроти» і «Пуститися берега»¹, тож це цілком рахується.) Її біле волосся було нерозчесане і погано обстрижене, шкіра була землистого кольору, і я майже впевнений, що якби понюхав її того дня, від неї смерділо би.

3. Наче цього було недостатньо, щоб добряче зіпсувати її шанси вписатися до нової старшої школи, Грейс Таун ходила з костуром.

Ось як це сталося. Ось як я вперше побачив її. Не було ні вповільненого руху, ні вітру, ні саундтреку, і точно моє серце не завмерло. Грейс, спізнившись на десять хвилин, шкутильгаючи, зайшла до класу так, наче це місце належало їй, наче вона навчалась у нашому класі роками, і, мабуть тому, що вона була новенькою чи дивакуватою, або тому, що вчителька, просто глянувши на неї, побачила, що якусь маленьку частинку її душі зламану, місіс Біді нічого не сказала. Грейс сіла на

стілець у задній частині драмгуртка з чорними стінами, поклавши костур на коліна, і впродовж усенького уроку нікому й слова не сказала.

Я ще двічі подивився на неї, але під кінець заняття вже й забув, що вона була там, і вона вислизнула з кабінету ніким не помічена.

Тож це точно не історія про кохання з першого погляду.

Але це справді історія про кохання.

Ну.

Щось на кшталт.

---

¹«Дроти» — американський серіал про незаконний обіг наркотиків. «Пуститися берега» — американський серіал про шкільного вчителя, який виробляє метамфетамін. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

Перший тиждень випускного року перед раптовою появою Грейс Таун минув без особливих пригод, як це можливо у старшій школі. На ту мить сталося лише три незначні скандали: одинадцятикласника відсторонили від занять за те, що він палив у дівчачій вбиральні (якщо ви хочете, аби вас відсторонили від занять, постарайтеся, щоб привід для цього принаймні не був банальним); анонімний підозрюваний завантажив на YouTube відео бійки після уроків на парковці (адміністрацію школи це до всирачки налякало) і подейкували, що Ченс Озенберг і Біллі Коста заразили одне одного венеричною хворобою після незахищеного сексу з однією й тією самою дівчиною (і це не я таке вигдав, любі читачі).

Моє життя, як завжди, минало абсолютно без скандалів. Я був сімнадцятирічним, дивним довготелесим підлітком — такого, якого ви могли би взяти на роль молодого Кіану Рівза, якби витратили більшу частину бюджету на погану комп'ютерну графіку і харчування на знімальному майданчику. Я ніколи не пробував пасивне куріння і ніхто, дякувати богу, не

пропонував мені зайнятися сексом без презерватива. У мене було темне волосся до плечей, і я особливо любив носити батькову спортивну куртку з вісімдесятих років. Можна сказати, що я скидався на суміш чоловічої версії Саммер Глау і Северуса Снейпа¹. Відняти гачкуватий ніс, додати трохи ямочок на щоках — і вуаля: ідеальний рецепт Генрі Айзека Пейджа.

У той час дівчата мене не цікавили (хлопці також, якщо ви про це подумали). Мої друзі вже років п'ять починали й закінчували драматичні підліткові стосунки, але я досі навіть не закохувався по-справжньому. Звісно, у дитячому садку була Ебігейл Тернер (я поцілував її у щічку, коли вона цього не чекала; після цього наші стосунки швидко пішли на спад), і я мінімум три роки початкової школи був одержимий ідеєю одружитися з Софі Чжоу, але після того, як я досяг статевої зрілості, усередині мене наче щось перемкнулося, і замість стати монстром, яким керує тестостерон, як більшість хлопців у школі, я так і не зміг знайти когось, кого хотів би бачити у своєму житті в такому сенсі.

Я із задоволенням зосередився на школі й оцінках, необхідних для вступу до напівпристойного коледжу, і, мабуть, саме тому не згадував про Грейс Таун наступні кілька днів. Можливо, ніколи й не згадав би, якби не втрутився містер Алістер Гінк, учитель англійської.

Те, що мені відомо про містера Гінка, дуже обмежено тим, що більшість учнів знає про своїх учителів. У нього була надмірна лупа, яка була би в половину непомітнішою, якби він наполегливо не вдягав щодня чорні водолазки, колір яких чітко відтіняв дрібний білий пил на його плечах, наче сніг, що падав

на асфальт. Судячи з того, що на його лівій руці обручки не було, він був неодружений, і це, мабуть, пояснювали лупа і той факт, що він був надзвичайно схожий на Кіпа, брата Наполеона Динаміта².

Гінк також був закоханий в англійську мову, аж так, що одного разу, коли наш урок математики затримався на п'ять хвилин і вони пішли у рахунок уроку англійської, Гінк викликав учителя математики, містера Бєбкока, і прочитав йому лекцію про те, що математика аж ніяк не важливіша за гуманітарні науки. Багато учнів сміялися з нього собі під ніс, — припускаю, на більшість із них чекала кар'єра у технологіях, науці чи службі підтримки клієнтів, — але, озираючись назад, я точно пам'ятаю, що саме в той день у нашому задушливому кабінеті англійської я закохався в ідею стати письменником.

Я завжди мав хист до письма й уміло поєднував слова. Деякі люди народжуються з музикальним слухом, деякі — з талантом до малювання, а деякі — як я, на мою думку, — мають вбудований радар, який каже їм, коли в реченні потрібно поставити кому. Серед суперсил граматична інтуїція стоїть доволі низько за шкалою крутості, але завдяки їй я потоваришував із містером Гінком, який також відповідав за керування й організацію студентської газети, у якій я добровільно працював із десятого класу, сподіваючись колись стати редактором.

У четвер другого тижня шкільного року на уроці театрального мистецтва в місіс Біді задзвонив телефон — і вона відповіла.

— Генрі, Грейс. Містер Гінк хоче, щоб ви після уроків до нього зайшли, — сказала вона після недовгої телефонної розмови. (Біді і Гінк завжди товаришували. Дві душі, народжені в не тому столітті, коли світ кепкує з людей, які досі вважають мистецтво найвидатнішою річчю, яку людство винайшло чи винайде взагалі.)

Я кивнув і навмисно не глянув на Грейс, хоча периферичним зором бачив, що вона дивилася на мене із задньої частини класу.

Коли більшість підлітків викликають після уроків до кабінету вчителя, вони припускають найгірше, але як я вже казав, я був катастрофічно вільний від скандалів. Я знав (чи сподівався, що знаю), чому Гінк хотів мене бачити. Грейс стала в'язнем Вестленд-Гай лише два дні тому, а це навряд чи достатній час, щоб заразити іншого учня трихомонадою і/або взяти участь у бійці після школи (хоча в неї був костюм і дуже сердитий вигляд).

Чому містер Гінк хотів бачити Грейс — було загадкою — як і багато чого у Грейс.

¹Саммер Глау — американська балерина й акторка. Северус Снейп — персонаж серії книжок та фільмів про Гаррі Поттера

²«Наполеон Динаміт» — американський фільм про школяра-вигнанця

Коли я підійшов до кабінету Гінка, Грейс уже чекала під дверима. Сьогодні вона знову була в чоловічому одязі, цього разу в іншому, але здавалася значно охайнішою і здоровішою. Її біляве волосся було вимите й розчесане. Це помітно змінило її зовнішній вигляд, навіть попри те, що її чисте волосся спадало нерівними пасмами їй на плечі, ніби вона сама підстриглася іржавими садовими ножицями.

Я сів поруч із нею на лавку, занадто контролюючи своє тіло, аж так, що забув, як це — сидіти невимушено, — і мені довелося розставити руки й ноги в певний цілеспрямований спосіб. Я не міг сісти нормально, тому трохи нахилився вперед у незручній позі, від якої в мене заболіла шия, але я не хотів пересісти інакше, бо бачив, що вона краєм ока дивиться на мене.

Грейс сиділа, притиснувши до грудей коліна й затиснувши між ними свій костур. Вона читала книжку з потріпанними сторінками кольору заплямованих кавою зубів. Мені не було видно назву книжки, але я бачив, що в ній повно віршів. Коли вона спіймала мене на тому, що я заглядаю їй через плече, я

чекав, що вона закриє книжку чи відверне її в інший бік, але Грейс натомість трохи повернула її до мене, щоб я теж міг читати.

Вірш, який читала Грейс — перечитувала знову й знову, припустив я, бо сторінка була із загнутим кутиком, у плямах від їжі й узагалі в кепському стані — написав чоловіка, якого звали Пабло Неруда і про якого я ніколи раніше не чув. Вірш мав назву «Я тебе не кохаю», і це мене заінтригувало, тож я почав читати, хоча Гінк досі безуспішно намагався змусити мене полюбити поезію.

Зокрема, два рядки були підкреслені.

Я кохаю тебе, як потрібно кохати нітьму:

Потаємно, між тінню й душею.

Тоді з кабінету вийшов Гінк, і Грейс закрила книжку, перш ніж я встиг дочитати вірша.

— О, чудово, бачу, ви вже познайомилися, — сказав Гінк, угредівши, що ми сидимо разом. Я швидко підвівся, прагнучи звільнитися від дивної пози, у яку сам себе посадив. Грейс посунулася на край лавки і повільно встала, обережно розподіляючи масу тіла між костуром і здоровою ногою. Уперше я замислився, якою серйозною була її травма. Як довго вона так ходить? Вона народилася з хворою ногою чи в дитинстві стався якийсь трагічний випадок? — Що ж, заходьте.

Кабінет Гінка було розташовано в кінці коридору, тож його вважати сучасним і привабливим десь на початку вісімдесятих. Блідо-рожеві стіни, флуоресцентні лампи, абсолютно очевидно штучні рослини, цей дивний лінолеум, який мав скидатися на

граніт, але насправді складався з сотень крихітних шматочків пластику, залитих прозорим ламінатом. Я йшов за Гінком, ступаючи повільніше, ніж зазвичай, бо хотів, щоб Грейс ішла поруч зі мною. Не тому, що хотів, аби вона, типу йшла поруч, ну, розумієте, а тому що подумав, що їй може це сподобатися, що їй буде приємно йти з кимось в одному темні. Та навіть попри те, що я рухався надзвичайно повільно, вона все одно відставала, шкутильгаючи за два кроки позаду, і тоді я відчув, що ми наче беремо участь у перегонах — хто найповільніший. На той час Гінк уже був на десять кроків попереду, тож я пришвидшився і лишив її позаду, імовірно, скидаючись на дивака.

Коли ми дійшли до Гінкового кабінету (маленький, прісний, із зеленим відтінком і такий депресивний, що я подумав, що на вихідних Гінк, мабуть, ходить до бійцівського клубу), він пропустив нас усередину і вказав нам на два стільця біля його стола. Ми сіли, і я насупився, замислюючись, чому тут зі мною Грейс.

— Ви обоє тут, звісно ж, через ваші виняткові здібності до письма. Коли настав час обирати головних редакторів нашої газети, я не бачив інших ліпших...

— Ні, — сказала Грейс Таун, обірвавши його, і її голос так шокував мене, що я лише тоді зрозумів, що це вперше чую, як вона говорить. У неї був сильний, виразний, глибокий голос, який дуже відрізнявся від її зломленого й нерішучого образу.

— Перепрошую? — промовив Гінк, вочевидь приголомшений.

— Ні, — повторила Грейс, наче це було достатнє пояснення.

— Я... я не розумію, — пролепетав Гінк і перевів благальний погляд на мене. Я практично чув його мовчазний крик про допомогу, але все, що міг зробити — це знизати плечима.

— Я не хочу бути редактором. Дякую, що подумали про мене, серйозно. Але ні. — Грейс підняла свій наплічник із підлоги і підвелася.

— Місс Таун. Грейс. Мартін спеціально прийшов до мене перед початком навчального року і попросив подивитися на твої роботи з Іст-Рівер. Здається, ти збиралася цьогоріч стати редактором їхньої газети, якби тебе не перевели. Хіба ні?

— Я більше не пишу.

— Яка прикрість. Твої роботи чудові. У тебе Божий дар до письменства.

— А у вас Божий дар до кліше.

Гінк був такий шокований, що відкрив рота.

Грейс трохи зм'якшилася.

— Вибачте. Але ж це лише слова. Вони нічого не означають.

Грейс подивилася на мене таким несхвальним поглядом, якого я не очікував і не зрозумів, потім закинула наплічник на спину і, шкутильгаючи, вийшла. Ми з Гінком сиділи в тиші, намагаючись зрозуміти, що щойно сталося. Мені знадобилося добрих десять секунд усвідомити, що я розізлився, однак, зрозумівши це, швидко підвівся і попрямував до дверей.

— Може поговоримо про це завтра? — спитав я Гінка, який напевно здогадався, що я йду за нею.

— Так, так, звісно. Зайди до мене перед уроками. — Гінк випроводив мене, і я побіг по коридору, здивований, що Грейс тут не було. Відчинивши дальні двері і вийшовши з будівлі, я

побачив, що вона вже дісталася краю шкільного подвір'я. Тобто вона може рухатися збіса швидше, коли захоче. Я кинувся за нею і, опинившись у межах чутності, закричав: «Агов!». Вона на мить повернулася, оглянула мене згори вниз, сердито подивилася на мене й пішла далі.

— Агов, — захекано промовив я, зрештою наздогнавши її, і пішов поруч в одному темпі.

— Що? — спитала вона, продовжуючи йти, з кожним кроком стукаючи кінцем свого костура об дорогу. Позаду нас засигналила автівка. Грейс розлючено показала на свій костур і махнула нею, щоб автівка об'їжджала. Я ніколи не бачив, щоб машина так зніяковіло розверталась і їхала геть.

— Ну... — сказав я, але не зміг дібрати слів, щоб висловити те, що хотів. Писав я доволі пристойно, а ось розмовляти? Зі звуками? Ротом? Це було збіса важко.

— Ну що?

— Ну, я не планував цю розмову так далеко.

— Здається, ти злишся.

— Так і є.

— Чому?

— Може тому, що люди роками надривають дупи, щоб стати редактором, а ти з'являєшся на початку випускного класу, отримуєш цю пропозицію на тарілочці й відмовляєшся!

— Ти надривав дупу?

— Так, чорт забирай. Я підмаслюю Гінка, вдаючи, що я — змучений письменник-підліток, який рівняє себе до Голдена Колфілда¹, здається, з п'ятнадцяти років.

— Що ж, вітаю. Не розумію, чому ти злишся. У будь-якому разі, зазвичай є один редактор, хіба ні? Те, що я відмовилася, узагалі ніяк на тебе не впливає.

— Але... Тобто... Чому ти відмовилася?

— Тому що я не хочу цим займатися.

— Але...

— І без мене ти сам ухвалюватимеш усі креативні рішення і робитимеш газету саме такою, якою, мабуть, уявляв останні два роки.

— Ну... Мабуть.... Але...

— Бачиш, для тебе це безпрограшний варіант. До речі, подяки не треба.

Ми ще кілька хвилин пройшли в тиші, коли мій гнів цілком минув, і я вже не міг пригадати, чому погнався за нею.

— Чому ти досі переслідуєш мене, Генрі Пейдж? — спитала вона, зупиняючись посеред дороги, наче їй було начхати, що в нас будь-якої секунди може врізатися машина. І тоді я зрозумів, що хоча до сьогоднішнього дня ми не були знайомі й ніколи не говорили, вона знала моє ім'я.

— Ти знаєш, як мене звати? — спитав я.

— Так. А ти знаєш, як звати мене, тому ліпше не вдаваймо, що не знаємо цього. Чому ти досі переслідуєш мене?

— Тому що, Грейс Таун, я вже задалеко відійшов від школи, а мій автобус уже, ймовірно, поїхав, тож я шукав спосіб, як делікатно завершити розмову, але не знайшов, і тому змирився зі своєю долею.

— Яка полягає у..?

— У тому, що йти в цьому напрямку, доки мої батьки не заявлять про моє зникнення, а поліція не знайде мене на околиці міста і не відвезе додому.

Грейс зітхнула.

— Де ти мешкаєш?

— Біля цвинтаря Гайгейт.

— Добре. Ходімо до мене. Я тебе підвезу.

— О. Чудово. Дякую.

— За умови, що ти обіцяєш не тиснути на мене з цією редакторською темою.

— Гаразд. Не тиснутиму. Якщо ти хочеш відмовитися від дивовижної можливості — це твоя рішення.

— От і добре.

У передмісті був вологий день, хмари над головою були такі щільні, наче глазур на торті, газони і дерева досі сяяли золотою зеленню пізнього літа. Ми йшли пліч-о-пліч по розпеченому асфальту. Минули ще п'ять хвилин незручної тиші, поки я все шукав запитання, яке їй поставити.

— Можна мені дочитати того вірша? — зрештою промовив я, тому що цей варіант здавався не таким невдалим з усіх. (Варіант перший: То...ти, цей, типу любиєш виряджатися чоловіком? Не те, щоб я був проти цього; просто цікаво. Варіант другий: Чувихо, що з твоєю ногою? Варіант третій: Ти ж напевно щось вживаєш, еге ж? Щойно з реабілітаційного центру, так? Варіант четвертий: Можна мені дочитати того вірша?)

— Якого вірша? — спитала вона.

— Того, що написав якийсь Пабло. «Я тебе не кохаю». Чи якось так.

— О. Звісно. — Грейс зупинилась і простягла мені свого костура, перекрутила наплічник на груди, дістала обтріпану книжку і всунула мені в руки. Книжка відкрилася на вірші Пабло Неруди, і тоді я впевнився, що вона перечитувала його знову і знову. Я повернувся до рядків про кохання до темряви.

Я кохаю тебе, як потрібно кохати п'їтму:

Потаємно, між тінню й душею.

— Прекрасний вірш, — сказав я Грейс, закриваючи книжку і повертаючи її, бо це була правда.

— Ти так вважаєш? — Вона подивилася на мене, трохи звузивши очі, зі щирим запитальним виразом обличчя.

— А ти хіба ні?

— Я вважаю, що так говорять люди, коли читають вірші, яких не розуміють. Я думаю, що вірш сумний. Не прекрасний. — Я не розумів, чому такий ідеально чудовий вірш про кохання був сумний, але знову ж таки, моєю другою половинкою був мій ноутбук, тому я нічого не відповів. — Ось, — сказала Грейс, відкривши книжку і вирвавши з неї аркуша з віршем. Я здригнувся, наче відчувши справжній біль. — Забирай, якщо він тобі подобається. Мені прекрасна поезія не знадобиться.

Я взяв у неї аркуш, склав його і засунув до кишені. Частина мене жажнулася тому, як вона познущалася над книжкою, а інша частина мене була в захваті через те, що вона так добровільно віддала мені те, що вочевидь багато для неї значило. Мені подобалися такі люди. Люди, які не вагаючись могли розставатися з матеріальними благами. Як-от Тайлер

Дерден². «Речі, якими ти володієш, зрештою починають володіти тобою» тощо.

Будинок Ґрейс виявився саме таким, яким я його й уявляв, судячи з неї. Сад був зарослий і здичавілий, на газоні вже якийсь час росли бур'яни. Завіски на вікнах були зашторені, а сам будинок — двоповерховий, із сірої цегли — здавався пригніченим і ніби прогинався під масою всього світу. На під'їзній доріжці стояла самотня автівка — маленький білий «хендай» із наліпкою «The Strokes»³ на задньому лобовому склі.

— Будь тут, — сказала вона. — Піду по ключі від машини.

Я кивнув і зачекав на неї на газоні перед будинком. Автівка, як і все у Ґрейс, було дивним. Навіщо вона щодня п'ятнадцять хвилин ходила (чи, радше, шкандибала) до школи, якщо мала водійські права і транспортний засіб під рукою? Кожен знайомий мені старшокласник відчайдушно прагнув скористатися перевагою поїхати до торговельного центру чи Макдональдса на перерві, вибираючись за межі шкільного подвір'я. А потім, по обіді, замість сідати на автобус, поїхати прямо додому до їжі, приставки і старих добрих зручних треніків.

— У тебе є права? — запитала Ґрейс позаду мене.

Я трохи підскочив, тому що не чув, як вона вийшла з будинку, але вона стояла там, а з її мізинця звисали ключі від автівки. На зв'язці також висіла символіка «The Strokes». Я ніколи раніше не слухав їх, але подумки відзначив, що вдома пошукаю їх у Spotify⁴.

— Е-е, власне, є. Отримав кілька місяців тому, але машини ще немає.

— Чудово. — Вона кинула мені ключі, підійшла до пасажирського боку автівки й дістала свій мобільник. Приблизно через двадцять секунд вона підвела погляд з екрана телефона, піднявши брови. — Ну? Ти відчиниш машину чи ні?

— Ти хочеш, щоб я сів за кермо?

— Ні, я подумала, що буде кумедно віддати тобі ключі й чекати, доки хтось винайде телепорт. Так, Генрі Пейдж, я хочу, щоб ти сів за кермо.

— Гм, ну добре, думаю. Я трохи все підзабув, але гаразд. — Я відімкнув машину, відкрив двері і сів на місце водія. Усередині машина пахла Грейс — мускусним, чоловічим запахом хлопця-підлітка. І це мене дуже бентежило, якщо не сказати більше. Я завів двигун — поки що все йде добре — і глибоко вдихнув. — Робитиму все можливе, щоб не вбити нас обох, — сказав я.

Грейс Таун не відповіла, тож я посміявся з власного жарту — самотнє, незграбне «ха» — і увімкнув задній хід.

Моя бабуся за кермом здавалася б крутішою за мене, який їхав додому. Спітнілий, я згорбився над кермом, цілком усвідомлюючи, що а) веду чужу машину, б) кілька місяців взагалі не сидів за кермом і в) ледве-ледве склав іспит із кермування лише тому, що інструктором був мій брат — родич десятого коліна — зі страшним похміллям, і мені доводилося тричі зупинятися на узбіччі, аби він поблював.

— Ти точно склав іспит з кермування? — спитала Грейс, нахилиючись до спідометра, на якому швидкість була на п'ять миль нижча за дозволену.

— Гей, я мусив підкупити лише двох, тож я заслужив свої права. — Присягаюся, я помітив, як вона ледь не посміхнулася.

— То ти з Іст-Рівер, так?

— Ага.

— Чому вирішила змінити школу у випускному класі?

— Обожаю пригоди, — сухо відповіла вона.

— Що ж, наша школа надзвичайно захоплива. Розумію, чим вона тебе привабила.

— Гінк здається ще тим бешкетником. Закладаюся, що він за будь-який двіж.

— Так, він — душа компанії.

І тоді, слава богу, усе скінчилося. Я під'їхав до будинку і розслабив пальці на кермі, уперше усвідомлюючи, як сильно напружував м'язи.

— Здається, я не бачила, щоб хтось так напружено кермував ще з... Тобі потрібна хвилинка, щоб заспокоїтися? — спитала вона.

— Що я можу сказати? Я нервую без причини.

Я очікував, що Грейс перелізе на водійське сидіння, але вона казала, щоб я вимкнув двигун. Ми обоє вийшли з машини. Я віддав їй ключі, і вона замкнула двері так, наче збиралася зайти до мене. Я завагався. Чи слід мені запросити її до будинку? Та потім вона повернулася до мене і промовила:

— Добре. Бувай. Завтра побачимося. А може й ні. Хтозна, де я буду, — і пошкандибала по вулиці у геть протилежному напрямку, з якого ми приїхали.

— У тім боці нічого немає, окрім дощоприймальних жолобів і цвинтаря за квартал. — (Кладовище було так близько, що його сусідство спричинило кілька сеансів психотерапії у початковій школі в той короткий, але інтенсивний період, коли я був

переконалий, що мене намагається вбити дух мого прадіда Йоганнеса ван де Вірта.)

Ґрейс нічого не відповіла і не озирнулася, лише підняла руку без костура, ніби промовляючи: я знаю, і пішла далі.

Я спостерігав за нею, геть спантеличений, доки вона зникла за рогом.

***

— Ола, друже, — сказала моя сестра Сейді, щойно я зачинив за собою двері.

— Господи, Садс, ти мене до всирачки налякала, — сказав я, хапаючись за груди. Сейді була на дванадцять років старшою за мене. Відомий нейробіолог, золота дитина і біла ворона в нашій родині водночас. Ми дуже схожі: чорне волосся, трохи божевільні очі, ямочки на щоках, коли посміхаємося. Хіба що Садс була трохи крутіша за мене зі своїми проколотою носовою перегородкою, зататуйованим зап'ястям і вигадливими дредами — сувенірами, які лишилися з часів буйних підліткових років.

— Малий, тебе вже два дні не видно й не чути. Я почала думати, що мама з татом вбили тебе й закопали в неглибокій могилі. — Звісно ж, це була стратегічна брехня. Садс проходила крізь доволі паскудне розлучення з доволі паскудним чоловіком-лікарем, а це означало, що вона близько 90% часу, який проводила не в лікарні, була в нас вдома.

— Сейді, не сміши мене, — гукнув із кухні тато, вдягнений у свій звичайний одяг: гавайську сорочку, короткі чоловічі шорти

та чорні окуляри. — (Його відчуття стилю швидко занепало після того, як три роки тому він помістив свою столярну майстерню на задній двір. Якщо чесно, це було дивом — побачити його в чомусь, окрім піжами.) Ми з Сейді успадкували від нього волосся. Чи, принаймні, я так думав. Щетина, постійно присутня на його підборідді, була темною, але більшу частину мого життя він був голомозий. — Ми викопали б йому могилу щонайменше метр двадцять на півтора завглибшки. У цьому будинку з вбивствами не халтурять.

— Тобі і Глорія можуть це підтвердити, — сказала Сейді, маючи на увазі подію, що сталася за шість років до мого народження, у якій взяли участь пара золотих рибок, спреї від комарів і випадкова, але передчасна смерть її водяних улюбленців.

— Двадцять три роки, Садс. Твої золоті рибки померли двадцять три роки тому. Ти колись про це забудеш?

— Ні, поки не помщуся! — театралью покричала Сейді. Із задньої частини будинку почувся плач малюка. Сейді зітхнула. — Думала, що через три роки почну звикати до усіх цих материнських штук, але я досі забуваю про цю дитину, хай йому грець.

— Я схожу по нього, — сказав я, кинув свій наплічник і попрямував коридором до старої кімнати Сейді, де зазвичай спав Райан. Цей малюк, як і я, став випадковим сюрпризом. Мама й тато планували лише одну дитину: через дванадцять років після народження Сейді вони зіткнулися зі мною.

— Райане, друже, що сталося? — спитав я, відкривши двері, і побачив свого племінника двох із половиною років, з яким на

вихідних сидів тато.

— Генлі, — пропищав він, потираючи оченята. — Де мама?

— Ходімо, відведу тебе до неї.

— До речі, хто ця дівчина? — спитала Сейді, коли я повертався коридором, тримаючи Райана за руку.

— Дівчина?

— Та, яка підкинула тебе додому. — Піднявши Райана на руки, Сейді посміхнулася тонкою, кривою посмішкою. Я часто бачив цей вираз на її обличчі, коли вона була підлітком. Він завжди означав неприємності.

— А. Її звати Грейс. Я спізнився на автобус, і вона запропонувала мені проїхатися.

— Вона симпатична. Трохи схожа на Дженіс Джоплін⁵, мабуть теж помре у двадцять сім.

Я знизав плечима і вдав, що не почув цього.

¹Головний герой роману Джерома Д. Селінджера «Ловець у житті».

²Персонаж роману Чака Паланіка «Бійцівський клуб» і знятого за його мотивами однойменного фільму Девіда Фінчера.

³Американський рок-гурт.

⁴Інтернет-сервіс потокового аудіо, що дає змогу легально й безплатно прослуховувати музичні композиції.

⁵Американська рок-співачка, яка померла від передозування наркотиками.

Віддавши Райана, я спустився до підвалу, який Сейді понад десять років тому перетворила на своє підліткове гріхове лігво (і який я успадкував опісля її від'їзду до коледжу). Затишним він не був, радше скидався на постапокаліптичний бункер, де можна було переховуватися під час випадіння радіоактивних опадів. Меблі були абсолютно з різних наборів, бетонну підлогу вкривали клапті фальшивих персидських килимів, холодильнику було більше років, ніж моїм батькам, а на стіні висіло поганеньке опудало — голова лося. Усі стверджували, що не знають, звідки вона взялася, і в мене виникла смутна підозра, що підлітком Сейді викрала ту голову, а мої батьки були або занадто присоромлені, або занадто вражені, щоб повернути її законному власникові. Мабуть, обидва варіанти.

Унизу, як завжди, уже сиділи два моїх найліпших друга і грали у «GTA V» на моїй приставці. Перелічу їх по черзі (тобто по черзі сидіння на дивані):

- Мюррей Фінч, 17 років, австралієць. Високий, засмаглий і м'язистий, зі світлим кучерявим волоссям по плечі і рідкими

юнацькими вусами. Його батьки іммігрували до Штатів десь шість років тому, але Маз досі (навмисно) розмовляє як Стів Ірвін¹ і постійно вживає австралійські сленгові слова. Він твердо вірить, що «Крокодил Данді»² — найліпше, що сталося з австралійцями. Дівчата його люблять.

• Лола Ліанг, 17 років. Темношкіра, темноока, темноволоса (коротка стрижка). Моя сусідка упродовж усього мого життя, описує себе як «потрійну загрозу одноманітності»: напівкитайка по батьковій лінії, напівгаїтянка по материній і стовідсоткова лесбійка. Скільки себе пам'ятаю, Ла «випадково обирали» і поміщали у центр усіх шкільних рекламних матеріалів, зокрема — але не обмежуючись — на обкладинку щорічного альбому, на білборд біля школи, на веб-сайт і навіть на закладки, які видавали в бібліотеці. Також три роки тому вона стала моїм першим поцілунком. Через два тижні після цього вона оголосила себе лесбійкою і вступила в довготривалі стосунки на відстані з дівчиною на ім'я Джорджія з сусіднього міста. Люди досі вважають, що причиною того, що вона стала грати на іншому боці, стали мої цілувальні здібності. Я досі намагаюся не ображатися. (Її також люблять дівчата.)

Спустившись сходами, я сперся на поруччя і подивився на них.

— Як чудово, що навіть попри те, що я не поїхав на автобусі й міг бути мертвим чи помирати, ви двоє все одно вирішили, що буде доцільним прийти до мене додому, їсти мою їжу і грати в мої ігри без мене. Мій батько хоч помітив, що мене з вами не було?

— Будемо відвертими, — сказала Лола, розвернувшись на дивані і посміхнувшись до мене. — Джастін любить нас більше за тебе.

— Чуваче, хто ця шіла³? — спита Мюррей, не відвертаючи погляду від екрана, на якому він давив танком низку поліцейський автівок. — Я бачив, як ти припадав до неї, як та коала.

— Прибери сленг, Кенгуру Джек⁴, — сказав я, перетинаючи кімнату, щоб увімкнути старий аймаківський комп'ютер Сейді, який після майже двадцяти років служби, досі похрипував життям. — Тут немає довірливих американських дівчат, яких зачарував би твій акцент. — Мюррей, здебільшого, міг розмовляти як нормальна людина, однак, якось зрозумів, що говірка австралійського фермера з околиці привертає до нього увагу жіночої статі, й іноді він забував вимикати її.

На робочому столі аймака була лише одна папка під назвою «Пошукові/Посмертні світлини», у якій містилися пристойні фотографії усіх присутніх у кімнаті (плюс Сейді), що їх можна буде використати у випадку, якщо хтось із нас зникне/помре/стане злочинцем, якого розшукують. Наші батьки отримали чіткі вказівки щодо доступу до світлин і забезпечення ними ЗМІ перш ніж журналісти, нишпорячи на фейсбуці, оберуть невдалі знімки, на яких нас позначили проти нашої волі.

— Утім Маз поставив дуже влучне запитання, — сказала Ла. — Хто ця дивна дівчина, за якою ти так мчав? Ти думав: «Нарешті трапилася така, що не втече», але потім вона довела, що ти помилявся?

— Ха-ха. Не можу повірити, що ви обоє бачили це. — Я дістав з холодильника бляшанку «Коли» і повернувся до комп'ютера, де болісно, піксель за пікселем завантажувався фейсбук. — Її звати Грейс Таун. Вона новенька. Гінк запропонував їй стати редактором, але вона відмовилася, тож я розлютився і побіг за нею.

— Її звати Грейс Таун? Як Грейстаун⁵? — спитав Мюррей, також відкривши бляшанку коли і зробивши ковток. — Господи. Бідна дівчина.

Лола вже скочила на ноги.

— Гінк запропонував стати редактором їй, а не тобі? От покидьок. Нізачо не робитиму дизайн цього уславленого вісника, якщо ти не будеш головним!

— Та ні. Заспокойся. Він запропонував це місце нам обом, але вона відмовилася, бо вона — цитую — «більше не пише». І те, як вона це сказала, було дуже зловісно.

— О, — промовила Лола. Мюррей потягнув її назад на диван. — Можливо, коли вона пише, відбуваються погані речі. О! Можливо, те, що вона пише, здійснюється? Чи, можливо, на ній закляття вуду, тож кожне слово, яке вона пише, ламає кістку і її нозі — і саме тому вона ходить із костуром?

— Може подивимось у старому доброму фейсбуці? — запропонував Мюррей. — Не існує нічого ліпшого за невеличкий кіберсталкінг, щоб з'ясувати це.

— Я тебе випередив. — Набравши ім'я Грейс у пошуковому рядку і натиснувши «пуск», я побачив список усіх знайомих мені людей, яких звали Грейс. Першою була Сейді Грейс Елізабет Сміт, за нею — Саманта Грейс Лоуренс (ми разом

навчались у початковій школі), Грейс Парк (якась дальня родичка) і Грейс Пейн (гадки не маю). Під ними вивалився список точних збігів — приблизно п'ять Грейс Таун, з жодною з яких я не мав спільних друзів, і лише одна з яких мешкала в моєму географічному районі.

Я нахилився уперед.

— Жодна з цих дівчат не вона.

— Постривай, а як щодо цієї? — вказала Лола.

Я клікнув на світлину профілю географічно найближчої Грейс Таун, дівчини в червоній сукні з червоною помадою і розпущеним кучерявим медово-світлим волоссям. У неї була блискуча посмішка, очі заплющені, а голова від сміху закинута назад, тож під шкірою виднілися гострі лінії її ключиць. Минув добрий десяток секунд, перш ніж ми впізнали її. Тому що це була вона. Та сама Грейс Таун, яка підвезла мене додому. Губи були ті самі, і форма обличчя також.

— Свята корова, — промовив Мюррей. — Хлопці мали б злітатися на неї, як бджоли на мед.

— Переклад: вона приваблива дівчина, яка, ймовірно, отримує багато уваги від чоловічої статі, — сказала Лола. — І лесбійок, — за мить додала вона, ближче нахилившись до екрана. — Чорт забирай. У ній є щось від Еді Седжвік⁶. Ця дівчина — гаряча штучка.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ